

og Lydsſland har prøvet Krig paa Danmark, men den Maade at holde Prøve paa Krig er høiſt ſarlig for et lille Land. Det, jeg altsaa ſavner, er en af Regjeringen — af de Miniſterier vi have havt ſiden den ſtore Omvæltning i Europa — tydelig udtalt Beſtræbſe, ſom gaar i den Retning, at Danmark ſaa meget ſom mulig vil holde ſig udenfor de ſtørre Sammenſtød. Det er ikke af Feiſhed, men de andre Magter have en Opfordring til at tage Henſyn til Danmarks Ord, thi de have en Opfordring til at holde Danmark, ſaaledes ſom det var tidligere. Det er ikke ſaa meget vor Interesſe ſom derimod andre Landes Interesſe at holde Danmark, ſaaledes ſom det var den Gang, og naar de have tilladt, at Danmark har ſaaet den Sikkeſe, det nu har, og ſom i høi Grad udelukker en stærk Kraſtudvikling; er der en Opfordring for dem til at tage Henſyn til fredelige Udtalelſer fra danſk Side. Jeg er overbevist om, at ingen Udtalelſe vilde blive hilſt med ſtørre Tilfredsſtillelſe af det danſke Folk end en Udtalelſe fra en danſk Regjering til hele Europa om, at Danmark eſter den Skæbne, ſom er overgaaet det, ønſker at offere ſig til Fredens Interesſer. Det er ikke alene i vor Interesſe, men det er tillige i deres Interesſe, for hvem Danmarks Gunde og Velter ere Vandveie, ſom de ikke paa nogen Maade kunne ønſke maa blive udfatte for Krigens Omvæltninger. Skulde imidlertid en Regjering ikke føle ſig opfordret til en ſaadan Udtalelſe lige over for de toneangivende Magter i Europa, vil jeg ønſke, at det maa blive en Trængſe for det Flertal, der eſter de nye Valg vil komme til Stede her, at gjøre det Skridt, ſom vi ſavne fra de tidligere Regjeringens Side, og at det danſke Folk ſaa meget, ſom det ſtaar i dets Magt, maa gjøre det klart for Alverden, at det vil offere ſig til Fredens Interesſer, at det ikke paa nogen Maade vil udcæſte nogen Magt, men at det vil sørge for, at det Land, vi kalde Danmark, ſamlet bliver en fredelig Indgang til Nørſøen. Vi have den Tilid til de øvrige politiske Samfund, at de med hvert Nav uddville ſig i en ſaadan Retning, at de kunne ſkjønne paa, at der ogſaa fra et lille Folks Side, under en Selvſtændighed, ſom er en udelukkende Betingeſe for, at det frie Liv kan trives, kan udrettes ſaa Meget, ogſaa til de andre Folks Vel, at Orſteds Opdagelſe ikke ſkal være den eneſte, der udgaa fra det lille Danmark til hele den øvrige Klodes Vel. Mit ſidſte Ord i denne Sal ſkal altsaa være det at tale imod enhver af diſſe Foranſtaltninger paa Befæſtningsvæſenets Omraade og at tilraade baade den danſke Regjering og den

danſke Folkerepreſentation ikke at forſømme noget Skridt for at lade hele Europa vide, at Danmark vil opretholde Freden.

Hier: Det glæder mig, at jeg kan begynde, hvor den ærede ſidſte Taler ſlap. (Hør! Hør!) Der bliver ſagt herovre ved Vinduet; det vidſte jeg iſorveien, og jeg ønſker, at De ſhulle høre; det er alvorlige Ting, der tales om her. Paa den ene Side ſiges det, at Danmarks Forſvar beſtaar i en Maſſe Kanoner og i ſtore Befæſtninger, og fra den anden Side ſiges det, ſom af den ærede ſidſte Taler, at Danmarks Frelſe for Fremtiden beſtaar i fredelige Forantaltninger. De Frigerigſke Herrer ved Vinduet ſhulle høre, at naar vi paa denne Side udtale, hvad vi ville gjøre, er det fremgaaet af en lige ſaa indælig Dverbeviſning om, hvad der tjener til Frelſe for Danmark, ſom den Maade, hvorpaa de Herrer optræde, og hvad det krigeriſke Sindelag angaar, turde det være muligt, at vi Andre meget vel kunne ſtaa paa Høide med dem. (Munterhed). Ja, det kan godt være, at de Herrerens Anſigter, derſom det kom, hvad de Herrer ønſkede, ikke vilde være ſlet ſaa lattermilde; naar de ſtode overfor en alvorlig Kamp, turde man viſtnok ſe dem ſtiſt i Vinene, og det kunde da være, at de traf Lattermuſflerne til dem. I ethvert Fald have vi det Held i Danmark, at alle Kjøfter, enten de høre til den ene eller til den anden Side, kunne komme til Orde i denne Sal, og jeg ſkal vide, ikke at lade mig ſkrænke tilbage af nok ſaa megen Haanlatter ligeoverfor de Udtalelſer, jeg finder paſſende. — Jeg har begjært Ordet for at motivere min Afſtemning med Henſyn til de Forſlag, ſom her ligge for, og det er tilbøieligt gjort mig let ved de Udtalelſer, vi have hørt fra Conſeilspraſidenten. Jeg mærkede mig meget ſkarpt, at han lod os vide, at der imod Flertallet i Folkethinget ſtod en Regjering, et Landſthing og et stærkt Mindretal i Folkethinget. Han pointerede de Hovedpunkter, ſom ere os imellem, og deraf var det ene Spørterne; han tav ſtille om Kjøbenhavns Befæſtning. (Dineſen: „Det ligger ikke for!) Det ærede Medlem er viſt ikke ſat til Sekretær for den høje Regjering; i ethvert Fald tror jeg, at Regjeringen er dygtig nok til at forſvare ſine Anſkuelſer, og behøver ikke det ærede Medlem. Det ene Punkt er altsaa Kjøbenhavns Befæſtning mod Søſiden, og det andet — jeg veed nok, at det for den ærede Conſeilspraſident er det Samme ſom et rødt Lørklæde for et viſt Dyr — er Indkomſtſkatten. Det gjør mig denne Afſtemning let, at Conſeilspraſidenten ſaa alvorlig har